

Daf 12: THE PATHWAY THAT WAS BLOCKED

דף י"ב: הדרך שנחסמה

A small village suffered from a series of thefts. The people of the village decided to **place gates at the central walkway that cuts across the village, from side-to-side, and to provide gate keys only to village residents, so that no thieves would be able to get in.** When the decision was accepted, the diligent village residents put up heavy fences on both sides of the road. But, the following day, a representative of the nearby city came and said: "For years we have been accustomed to taking a shortcut using your road. Based on what authority are you blocking off this passage?" The people of the village answered: "From now on, you will need to use the bypass road, since the road inside our village is our road and our road alone."

Eventually, it was decided that representatives of the village and city would ask a rabbi which view was correct. The rabbi told them that in *Masechet Bava Batra, daf 12*, we learn that **if there is a path or road that, over a lengthy period, many people have been accustomed to traversing, it is their right to continue to use it and no one has the right to block free passage.**

היה כפר קטן שסבל מגנבות גדולות. בני הכפר החליטו להעמיד שערים בשביל המרכזי שחוצה את הכפר מצד לצד ולתת מפתחות רק לבני הכפר, כך לעולם כבר לא יגיעו לשם גנבים. וכך העמידו בני הכפר החרוצים שערים כבדים בשני צידי השביל. למחרת הגיע שליח מהעיר הסמוכה ואמר: "אנו רגילים כבר שנים לקצר את הדרך ולעבור בשביל שלכם, באיזו רשות אתם חוסמים את השביל?" ענו בני הכפר: "מעכשיו עליכם יהיה לעבור בשביל העוקף - מכיון שהשביל שבכפר שלנו, הוא שלנו ורק שלנו".

לבסוף הוחלט שנציג אחד מהכפר ונציג אחד מהעיר ילכו לרב וישאלו אותו עם מי הצדק. הרב אמר להם שבמסכת בבא בתרא, דף י"ב, לומדים שאם יש שביל או דרך שהרבים רגילים לעבור בהם - זכותם להמשיך לעבור בהם ולאיש אי רשות לחסום אותם.

Daf 13: YOU BUY, OR I'LL BUY

דף י"ג: "גוד או איגוד"

On *daf 11* we learned about a "*chatzer she'ayn ba din chalukah*". If an owner of a jointly-owned small courtyard wants to void the partnership and divide the property in two, that owner cannot force the other partner to agree to the split. On this *daf* we learn that according to the approach of one of the *Amoraim*, Rav Yehudah, there is a guaranteed method for an owner of a jointly-owned courtyard to disband the partnership. One partner can turn to his/her associate and say: **"If you don't want to divide the courtyard, that's fine. Let's decide how much the courtyard is worth, and if you want, you can purchase my portion from me; and if you are not interested, I will purchase your portion from you. Regardless, I no longer agree to remain partners"**. According to the law, the partner is obligated to choose one of these two options.

This *halakhah* is called "*Gohd oh Igud*". The word '*gohd*' means to cut or chop in Aramaic. For example, to chop a tree, is "*Gohdu E'lna*" in Aramaic. This sometimes refers to "cutting a price," or setting a value. In our case, one partner says to his associate: **"Decide: 'You buy' (set the sum based on which I will sell you my portion) or 'I'll buy' (I will stipulate the sum based on which you will sell me your portion.)"**

בדף י"א למדנו על חצר ש"אין בה דין חלוקה", נזכור מדובר בחצר קטנה, וההלכה קובעת שאם אחד השותפים רוצה להפסיק את השותפות ולחלק את החצר לשנים, הוא אינו יכול להכריח את השותף השני להסכים לך. בדף זה לומדים כי לשיטת אחד האמוראים, רב יהודה, קיים בכל זאת אופן אחר, שמאפשר לאותו שותף לפרק את השותפות. הוא פונה לחברו ואומר לו: **"אם אינך רוצה לחלוק אז בוא נחליט כמה שוה החצר, ואם אתה רוצה - קנה ממני את חלקי, אם אינך רוצה - אני אקנה ממך את חלקך, אבל אני כבר לא מסכים שנישאאר שותפים"**. אכן, על פי הדין, השותף השני חייב לבחור באחת האפשרויות.

הלכה זו מכונה "גוד או איגוד", משמעות המילה גוד בשפה הארמית היא חיתוך או קציצה, ולפעמים המובן שלה הוא "קציצת דמים" - קביעת סכום, וכך הוא אמר לו: **"החלט: 'גוד' - קבע סכום ולפיו אני אמכור לך את חלקי, או 'איגוד' - אני אקבע סכום ולפיו תמכור לי את חלקך"**.

Daf 14: MOSHE RABBEINU'S SEFER TORAH

On this *daf* we learn some of the *halakhot* pertaining to a *Sefer Torah* — for example, the length required of a *Sefer Torah*. Likewise, we learn about the *Sefer Torah* Moshe wrote before his death. Moshe gave it to the *kohanim* and commanded them to place it next to the *Luchot haBrit* (The Tablets), on which were written the Ten Commandments. Where was Moshe's *Sefer Torah* located?

It was a disputed point. **Rabbi Yehudah** says the *Torah* was placed in the *Kodesh HaKodashim* (Holy of Holies), in the *Beit HaMikdash* next to the *Aron HaBrit* (Ark of the Covenant). However, **Rabbi Meir** contends that Moshe's *Sefer Torah* was put **inside** the *Aron*, next to the Tablets. That is, **the Tablets of the Ten Commandments were laid down in the Aron and this was also the case with Moshe's Sefer Torah**. This approach differs from our current tradition; today we place the *Sefer Torah* standing upright in the *Aron*. Some *Rishonim* explain that the ancient practice was established because the *Aron HaBrit* traveled with *B'nai Yisrael* from place-to-place, and had the *Sefer Torah* been positioned standing upright it might have swayed and fallen.

דף י"ד: ספר התורה של משה רבנו

את ספר התורה שכתב משה רבנו לפני פטירתו, הוא מסר לכוהנים וציום שיניחוהו על יד לוחות הברית, אותם הלוחות שעליהם כתובים עשרת הדיברות. היכן בדיוק הונח ספר תורה זה?

בכך יש מחלוקת. רבי יהודה אומר שהוא הונח בקודש הקודשים, סמוך לארון הברית. לעומת זאת, סובר רבי מאיר שאת ספר התורה הניחו בתוך הארון על יד הלוחות; הלוחות היו מונחים בתוך הארון בשכיבה וכך גם ספר התורה.

Daf 15: SEFARIM IN THE TANAKH

In the upcoming *dapim* we learn many interesting details about the *TaNaKh* — *Torah, Nevi'im, K'tuvim*. The *Talmud* sets forth the correct order of the prophetic books: Yehoshua, Shoftim, Shmuel, Melachim, Yirmiyahu, Yechezkel, Yeshaya, and Trei-Asar ("The Twelve" Minor Prophets). The *Gemara* also teaches the order of the books of *K'tuvim*, the first of which is *Megillat Ruth*, and the last of which is *Sefer Divrei HaYamim*.

The *Talmud* adds that in addition to writing *Sefer Shmuel*, **Shmuel HaNavi also wrote Sefer Shoftim and Megillat Ruth**. **David HaMelekh composed Sefer Tehillim (Psalms)**. However, nine other poets also are credited with writing certain chapters.

Psalm 139 was attributed to Adam, the first man. Another psalm was composed by King Melchizedek. Psalm 89 is attributed to Avraham Avinu. There are 11 hymns composed by Moshe Rabbeinu. The Book of Psalms also contains several chants composed by the Levi'im, who officiated as singers in the Beit HaMikdash.

דף ט"ו: הספרים שבתנ"ך

התלמוד כותב את הסדר הנכון שיש לכתוב את הנביאים בתנ"ך: יהושע, שופטים, שמואל, מלכים, ירמיה, יחזקאל, ישעיה, תרי עשר. בגמרא לומדים גם את הסדר של הכתובים, שהראשון בהם הוא מגילת רות והאחרון - ספר דברי הימים.

מוסיף התלמוד ואומר ששמואל הנביא כתב מלבד ספרו "ספר שמואל" גם את "ספר שופטים" ואת "מגילת רות". דוד המלך כתב את ספר התהילים, אבל ישנם פרקים אחדים שהוא כתב בתהילים מפי משוררים אחרים, תשעה במספר.

את מזמור קלי"ט חיבר אדם הראשון, קים גם מזמור שחובר על ידי מלכי צדק. את מזמור פ"ט חיבר אברהם אבינו, ואחד עשר מזמורים חיבר משה רבנו. בספר תהילים מופיעים גם מזמורים אחדים שחברו בידי הלויים ששימשו משוררים בבית המקדש.

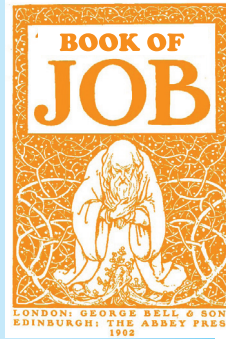

Daf 16: BOOK OF JOB

Sefer Iyov (Book of Job) is a Biblical book about the life of Job. Although he was a great *tzaddik*, he suffered profound and bitter agony.

Who wrote Book of Job? *Chazal* disagreed about the answer. Some say Job was written by Moshe Rabbeinu while *B'nei Yisrael* were enslaved in Egypt.

When did Job live? Some say the author lived during the time of Moshe Rabbeinu; others say the author lived in a significantly earlier period — that is, in the days of Yitzchak Avinu. Others assert the author lived during another different period. Some contend that the person Job never existed at all and that the entire book is an allegory to expound upon some of the workings of God in the world.

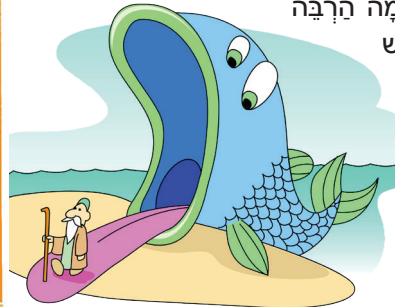

דף ט"ז: ספר איוב

אחד מספרי התנ"ך נקרא "ספר איוב" ומסופר בו על איוב שאף על פי שהיה צדיק גדול, סבל יסורים קשים ומרים ביותר.

מי כתב את ספר איוב? על כך ישנה מחלוקת. יש אומרים שמשה רבנו כתבו עוד כשהיו בני ישראל תחת שיעבוד מצרים.

מתי חי איוב? יש אומרים שהוא חי בימי משה רבנו, ויש אומרים שהוא חי בכלל בתקופה קדומה הרבה יותר, בימי יצחק אבינו, ויש אומרים שהוא חי בתקופות אחרות. יש גם האומרים שאיוב לא היה ולא נברא וכל הספר הוא רק משל שבא לברר כמה מדרכי ההנהגה של הקב"ה בעולם.

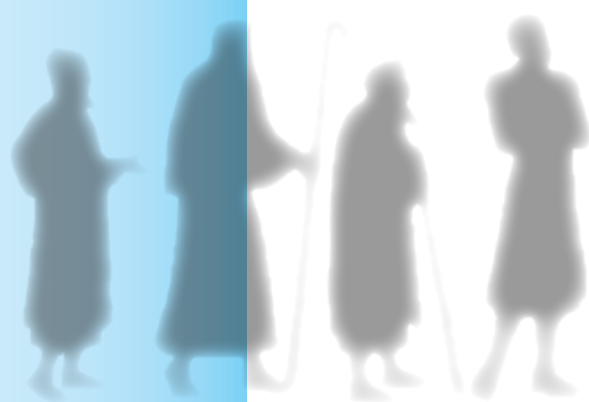
Daf 17: FOUR PEOPLE WHO SHOULD NEVER HAVE DIED

The *Talmud* tells of four people in the history of the world who should have lived forever, never dying, since they never sinned in their entire lives. Yet, they died "because of the snake". When Adam was created he was meant to live forever. However, a decree of death was imposed upon Adam and all his future offspring because of the sin of the "Tree of Knowledge," when the snake caused Chava to sin. It was solely due to this decree that these four individuals died. They are: **Binyamin, son of Yaakov Avinu; Amram, father of Moshe Rabbeinu; Yishai, father of David HaMelekh; and Kilav, son of David Hamelekh.**

דף י"ז: ארבעה אנשים שלא היו צריכים למות

התלמוד מספר שישנם ארבעה אנשים שהיו צריכים לחיות לעולם ולא למות, כי בכל ימי חייהם הם לא חטאו מאומה, אך הם מתו "בעטיו של נחש". כלומר: שכשאדם הראשון נברא הוא היה אמור לחיות לעולם, אלא שנגזרה מיתה עליו ועל כל צאצאיו בגלל חטא "עץ הדעת" שבו החטיא הנחש את חוה, ורק מפני גזרה זו מתו ארבעה אנשים אלה.

ארבעה אנשים אלה הם בנימין - בנו של יעקב אבינו, עמרם - אביו של משה רבנו, ישי - אביו של דוד המלך, וגם אחד הבנים של דוד המלך ששמו היה כלאב.

Daf 18: REMOVAL OF DANGEROUS OBJECTS

דף י"ח: הרחקת מזיקים בין שכנים

There are certain objects or activities that ought to be kept at a distance from other people in order to avoid damage or injury. The *Mishnah* states that **it is prohibited to dig a ditch very close to a ditch belonging to one's neighbor**. When a person digs a ditch, the earth is shaken, and the neighbor's ditch could collapse as a result.

The *Mishnah* also states that **a person may not open a bakery on the first floor of a building if someone's grain warehouse is located on the second floor**. The smoke rising from the oven could damage the grain. However, there is also this provision in the *halakhah*: If the second floor neighbor turned his apartment into a grain warehouse, the upstairs neighbor is permitted to sue the first floor neighbor to stop him from establishing a bakery at that location. But, if the downstairs neighbor opened a bakery first, and only afterward did the second floor neighbor desire to turn his space into a grain warehouse, he may not sue the neighbor on the first floor to force the closing of the bakery. Whoever acts first prevails.

ישנם חפצים או פעולות שאדם צריך להרחיק מהשטח של חבירו מפני שהם עלולים לגרום נזק. למשל, במשנה כתוב שאסור לחפור בור במקום סמוך מאוד לבור ששייך לשכן. אחת הסיבות לכך היא שבעת חפירת הבור האדמה מזדעזעת והבור של חבירו עלול להתמוטט.

המשנה גם אומרת שאדם אינו רשאי לפתוח מאפייה מתחת למחסן תבואה של חבירו הממוקם בקומה שניה, כי העשן העולה מהתנור עלול להזיק לתבואה. אבל בהלכה זו יש תנאי: רק אם השכן בקומה שניה כבר עשה מהדירה שלו מחסן, הוא רשאי לתבוע את השכן מקומה ראשונה שלא יקים שם מאפייה. אבל אם השכן מקומה ראשונה פתח עוד קודם לכן מאפייה, ורק אחר כך השכן מקומה שניה רוצה לעשות בקומה שלו מחסן, הוא אינו רשאי לתבוע את השכן מהקומה הראשונה שישגור את המאפייה. כך הדין במקרה זה - מי שתפס ראשון - מריח.

D'VAR TORAH: PARASHAT CHUKAT

דבר תורה: פרשת חוקת

Up until this point, *Sefer Bamidbar* discussed the order of march in the wilderness, the sin of the spies, and Korah's rebellion, all of which occurred shortly after the exodus from Egypt. Then, the text suddenly shifts to tell us about the passing of the nation's great leaders—Miriam and Aharon, who died shortly before the nation entered the Land of Israel. The Torah, in effect, “jumps” and does not relate the events of the many years of wandering in the desert, teaching us that the Torah is not a history book. Every story in the Torah, every verse and word, is meant to teach us something for our lives, not just to recount what happened. As such, and being that it was unnecessary to supply further narrative details, the Torah skips almost forty years of the desert experience and focuses only on things that instruct and are relevant for future generations.

עד לפני רגע עסק חמש במדבר בסדר ההליכה, בחטא המרגלים ובמחלקתו של קרח, שהתרחשו עם יציאת ישראל ממצרים. והנה קופצת התורה בפרשתנו ומספרת לנו על פטירתם של גדולי האמה - מרים ואהרן הכהן, שמתו בסמוך לכניסה לארץ. התורה למעשה “קופצת” ולא מספרת לנו על דברים שהתרחשו ברב שנות ההליכה במדבר, ומתוך כך אנו לומדים שהתורה איננה ספר היסטוריה. כל ספור שמופיע בתורה, כל פסוק ומלה באים ללמד אותנו משהו לחיינו אנו, ולא רק לספר לנו על מה שהיה והתרחש. לכן, כשאין צורך, יכולה התורה לדלג גם על כמעט ארבעים שנות המדבר ולהתמקד רק בדברים המלמדים ושייכים לדורות הבאים.